

Ernest Šušteršič :

Osel posestnik.

»Premejali smo svoje tisočletne sovražnike,« je rekel kralj lev zbranim živalim. »Razdelili si bomo sedaj njih zemljo.« Tako je postal tudi osel posestnik.

Pridno so rili rilci po zemlji, pridno so jo obdelovala kopita in parklji. Osel pa je ležal v senci in zasmehoval delavce. No, vseeno mu je obrodila zemlja nekaj, čeprav vmes dokaj osata. Ves zadovoljen je pospravil pridelek in ga kmalu použil. Ko so pa drugi veselo obhajali predpust ter se mastili, je njemu krulilo v trebuhu. Pa kaj — osel je bil zadovoljen tudi s takim življenjem.

Prišla je pa druga pomlad v svobodnem kraljestvu. Veselo petje se je glasilo po prostranih poljih, pašnikih in brdih, kjer se je spenjala sladka trtica po kolju.

Kdo li prepeva od jutra do večera?

Ej, pridni delavci!

»Kaj mislite, bo li magarac letos kaj obdelal svoje zemljišče?«

Pričel je pač, ko se je pa oznožil, je popustil plug in brano — in legel v senco. Odtam je zbadal delavce, ki so se potili, še huje zbadal nego lani.

Oslu se je bohotno razplodil osat, in on je bil silno zadovoljen s pridelkom.

»Kaj bom jaz jedel kruh, saj nisem gospod.«

Imenitno so se drugi gostili na veselicah, imenitno so obhajali praznike, kajti kašče in zidanice so bile polne do vrha.

Prišel je Kurentov dan. Živali pošljejo po magaraca, da bi ga ošemili. Pridejo v njegovo napol razpadlo kočo in zagledajo sredi izbe obešenega osla. Bila ga je sama kost in koža. Pod obešencem je ležalo pismo. Osel je zapisal tole: »Hvala vam, sodržavljani, za vse bunke in brce, ki so mi jih prizadela vaša kopita in parklji, za vse rane od vaših zob in rilcev in rogov, ko sem se hotel preživljati na vaše stroške in sem poizkušal beraciti in krasti. Nisem hotel čakati konca lakote, napravil sem si ga rajši sam z vrvico.«

»Nikakšne škode,« so rekle živali in odšle.

